

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Служіть Богу всім серцем

Старійшина Геннадій Подводов,
територіальний сімдесятник

Турбуючись про ближніх і служачи їм, ми виконуємо роботу Бога. Вважаю, що це найважливіша справа нашого життя. Адже вибравши цей шлях, ми вчимося краще розуміти, який Він. У Посланні до римлян 12:1 Павло сказав: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приемну Богові, як розумну **службу** вашу”. Ці слова, я впевнений, надихають багатьох жертвувати своїм часом і, знаходячи можливості допомагати ближньому, виявляти найкращі почуття. В Посланні до галатів 5:13 відкривається суть цих почуттів: “любов’ю служ[іть] один одному”.

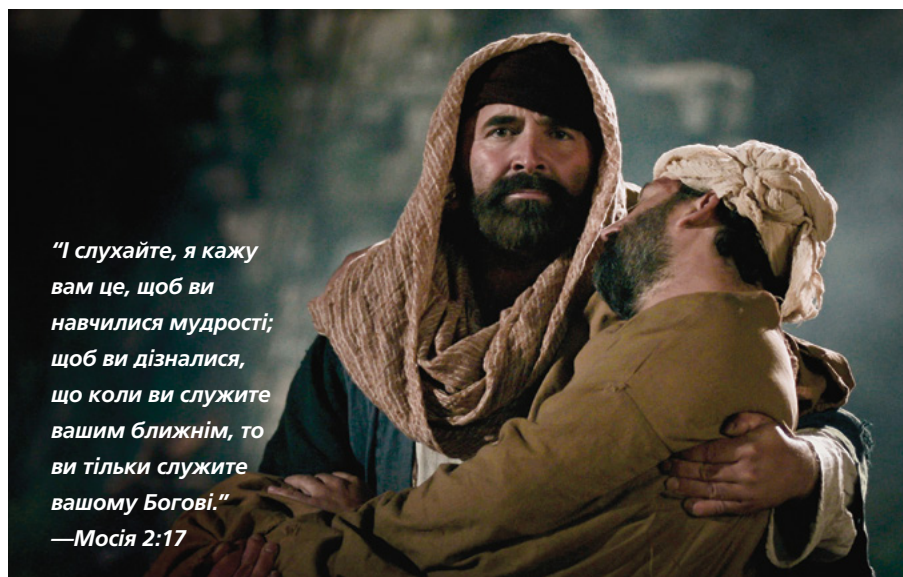
На служіння нас надихають слова пророка Гордона Б. Хінклі: “Аби світ покращувався, треба, щоб виявлена любов викликала зміну в серцях людей. Це може статися, коли ми забуваємо про себе, щоб віддати свою любов Богу та іншим,

і робимо це всім своїм серцем, всією своєю душею і всім своїм розумом. Господь проголосив у сучасному одкровенні: “Якщо ваше око буде єдиноспрямованим до Моєї слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом (УЗ 88:67)” (*Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі*, розділ 14, с. 213).

Досконалий приклад служіння для нас—Спаситель. Пам’ятаєте Його слова про те, що Він прийшов на Землю не для того, щоб служили Йому, але щоб служити Самому і віддати за нас Своє життя (див. Матвій 20:28) У цьому—вияв Його любові. Він любить нас більше, ніж ми знаємо і можемо уявити. Перебуваючи на Землі, Він служив усім, навіть тим, кому важко служити—неосвіченим, грішникам та знедоленим. Часом Його служіння виявлялося як чудо—Він годував

натовпи голодних, зцілював хворих і воскрешав мертвих. Але Він здійснював і багато скромних діянь, які здатні здійснити і ми з вами. А тому: “Нехай же справжній зміст евангелії увійде в наше серце, аби нам усвідомити, що життя своє, дане нам Богом, нашим Батьком, маємо прожити у служінні іншим” (*Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі*, розділ 14, с. 214).

Священні Писання допомагають нам зрозуміти, як це застосовується в нашому житті. У притчі про доброго самарянина надано яскравий приклад служіння і доброти. Ми бачимо людину, у якої закон любові написано в серці. Йому не важливо, якої національності був той, на кого напали розбійники, якого віросповідання він був, яке у нього було положення в суспільстві і які політичні погляди він поділяв. Стражденний випадково зустрівся на його життєвому шляху і саме в ту хвилину потребував його допомоги. Ця історія навчає нас помічати потреби оточуючих пильним оком любові, надихає співпереживати чужому болю, не проходити повз них; ловити момент, щоб найкращим чином посприяти, бути щедрими не лише на пожертвування, але й не скупитися на почуття. У Церкві ми навчаємося дружити і підтримувати тих, хто опинився у складних життєвих обставинах, служити своїм сім’ям. Усе це можна робити по-різному, просто допомагаючи по дому, ділячись евангелією,

“І слухайте, я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові.”
—Мосія 2:17

виконуючи сімейно-історичну та храмову роботу, проводячи разом вільний час і беручи участь у церковних заходах. Я переконаний, що ваше серце підкаже вам багато інших своєчасних способів надання допомоги.

У проповіді царя Веняміна є пояснення того, чому нам треба служити Богу всім серцем: “я кажу вам це, щоб ви навчилися мудрості; щоб ви дізналися, що коли ви служите вашим ближнім, то ви тільки служите вашому Богові” (Мосія 2:17).

Якщо ми служимо з радістю, значить ми служимо всім серцем. Якщо ми намагаємося знайти різні можливості для служіння, значить ми служимо всім своїм розумом. Якщо ми старанно трудимося і докладаємо для цього фізичні зусилля, значить ми служимо всією своєю могуттю. Як сказано в Посланні до колосян (3:23–24): “І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям! Знайте, що ви від Господа приймете в нагороду спадщину, бо служите ви Господеві Христові”.

Я свідчу, що наші серця наповнюються Господньою любов'ю, коли ми служимо людям. Кількість цієї любові залежить від нашого бажання служити ближньому, а значить і Господу. Чим більше ми ділимося цим прекрасним почуттям, виявляючи його в наших вчинках, тим більше ми отримуємо. А “наша любов до Господа почне керувати нашими прихильностями, тим, як ми використовуємо наш час, нашими інтересами і розстановкою наших пріоритетів” (Ezra Taft Benson, “The Great Commandment—Love the Lord”, *Ensign*, May 1998, 4). ■

Знайомство

Гра—це хороший спосіб спілкування

Нас покликано служити

Софія Чернушенко

Дніпровська місія, Центральна філія, м. Харків

У лютому цього року молодь Харківського округу вперше відвідала дитячий санаторій. Ми показали дітям лялькову виставу про здоровий спосіб життя. Після цього у нас була можливість познайомитися ближче та пограти з ними. “У першу чергу ми самі отримали радість!”—сказав Іван Герасімов про це служіння. Ми всі відчули її, коли маленькі ручки міцно обіймали нас і повторювали мільйон разів: “Дякую”.

Навесні, у березні, молодь відвідала санаторій вдруге. Іноді не просто знайти вільний час, але Спаситель навчає нас: “Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її” (Матвій 16:25). Президент Томас С. Монсон (1927–2018) так сказав про цей вірш: “Я гадаю,

Спаситель говорить нам, що якщо ми не губимо себе у служінні іншим, то наше власне життя мало чого варте. Ті, хто живе лише для себе, зрештою висихають і, образно кажучи, гублять свою душу, тоді як ті, хто губить себе у служінні іншим, ростуть та процвітають—як наслідок зберігають свою душу”.

Цього разу ми підготували багато різноманітних ігор. Дітей було у три рази більше і до того ж різного віку. Ми поділили їх на групи. Для кожної групи були свої ігри, які відповідали їхньому віку.

Це оздоровчий санаторій для дітей, які переохворіли на серйозні хвороби. Ми відчули, що ми тут потрібні, і тому плануємо і далі продовжувати такі служіння. Є й інші санаторії, які чекають на нас, а цей вже став нашим улюбленим. ■

“Коло друзів” стає ширше

Тетяна Богдан, Печерський приход; Катерина Сердюк, Харківський приход

У Київському Українському колі вже понад рік щомісяця проводяться концерти під назвою “У колі друзів”. Імпульсом для початку їхнього проведення стали слова апостола М. Рассела Балларда, які він сказав після невеликого концерту, який організували українські брати та сестри на честь його приїзду у Київ. Його настільки вразили музикальні таланти українських членів Церкви, що він порадив проводити подібні заходи частіше, через те, що вони є потужним місіонерським інструментом.

24 березня 2018 року відбувся черговий концерт цього циклу, і ми попросили членів Церкви, учасників та глядачів, поділитися своїми враженнями про цю ініціативу.

Надаємо деякі відгуки глядачів.

Любов Зикова, Ново-Дарницький приход: Я не перший раз відвідую цей чудовий захід і щоразу дивуюся: скільки у нас талановитих братів та сестер! Кожен концертний номер тишив

моє серце, наповнював душу теплом. “У колі друзів”—це відповідна назва для такого заходу. Тут ми дійсно відчуваємо, що ми всі об’єднані справжньою дружбою. Сподіваюся, що наше коло буде збільшуватися і незабутні зустрічі будуть продовжуватися, наповнюючи нас особливим натхненням та чудовим настроєм!

Олексій Добровольський, Печерський приход: Концерт був організований чудово, і я отримав велике задоволення від того, наскільки різноманітними були номери та з якою любов’ю вони були підготовлені. Приємно, що серед учасників були мої діти—Андрій та Мілана, а також моя дружина Юля. Пишаюся ними! Дякую всім, хто виступав, за свято, яке нам подарували!

Олександра Клеветова, Борщагівський приход: Намагаюсь не пропускати ці концерти, тому що вони надихають мене та заряджають оптимізмом. У них бере участь багато талановитої молоді.

Олександра Клеветова

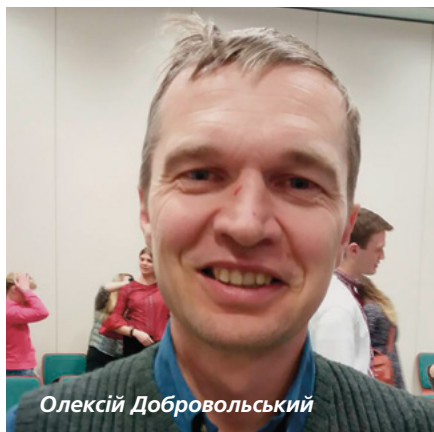
З нетерпінням чекаю на наступні зустрічі у колі друзів.

Олександр Мельник, Ново-Дарницький приход: Я сидів у першому ряду і від усієї душі насолоджувався тим, що відбувалося на сцені. Все було яскраво й натхненно. Хотілось би, щоб цей вечір продовжувався якомога довше, даруючи нам незабутній час спілкування з прекрасним!

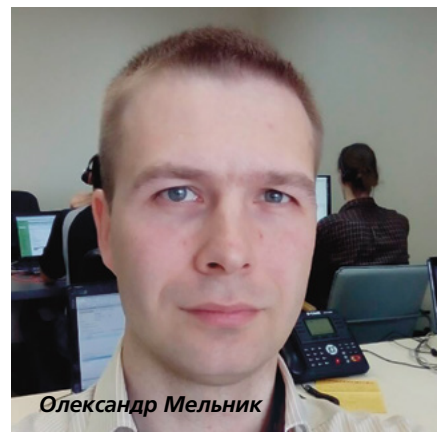
Юлія Сімановська, Харківський приход: Цей цикл концертів заслужено привертає увагу глядачів. Цього разу їх було стільки, що необхідно було не один раз доставляти стільці. Концертну програму прикрасили виступи дітей. Я для себе відкрила багато талановитих людей. Виконання подружжям Горбенків декількох авторських пісень викликало захоплення у залі. Дебютний виступ Насті Дмитренко став дуже приємним сюрпризом. Така талановита дівчина! Виконання

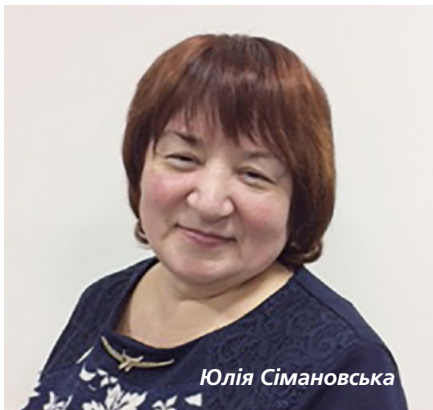
Любов Зикова

Олексій Добровольський

Олександр Мельник

Юлія Сімановська

норвезької пісні “Чотири свічі” сестрою-місіонеркою Брекке торкнулося серця. А виступ подружжя Хаан—незабутній! Їм по 80 років, а як молоді й широко звучали пісні у їхньому виконанні! Не можу не захоплюватися також сестрою Кирюшиною, їй також 80, а скільки у ній творчої енергії! Всі виступи, що звучали на сцені, наповнили мене прекрасними враженнями.

А ось враження деяких учасників.

Сестра Брекке: До цих концертів я ніколи не співала для глядачів. Крім моїх напарниць про мою любов до музики ніхто не знав. Служачи в Україні, я почула українські пісні, і вони мені дуже сподобалися. Одна з них настільки сподобалася мені, що вперше на сцені я заспівала її сама. Люди плакали. Я ніколи навіть гадки не мала, що можу торкнутися серцець своїм співом.

Наш Небесний Батько просить нас розвивати таланти та ділитися ними. Вони саме для цього нам і даються. Концерт піднімає настрій, насичує дух і дає можливість поділитися талантами у колі друзів. Крім того, готуючи спільні номери, ми об'єднуємо свої зусилля. Це радує не тільки інших, але також зміцнює дружні відносини між тими, хто виступає. Для мене такі концерти—це радість та можливість поділитися нею з друзями і просто знайомими. Вони—чудовий каталізатор місіонерської роботи.

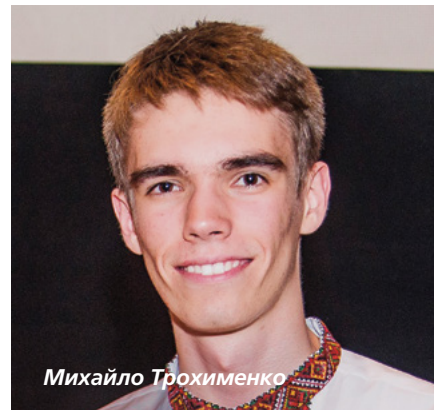

Людмила і Володимир Сичови

Людмила і Володимир Сичови, Ново-Дарницький приход: Вечори “У колі друзів” стали для нас з чоловіком особливими. Це не тільки можливість проявити свої таланти, але й можливість поділитися своїми поглядами, культурними цінностями. Саме тому вони надають стимул до творчого пошуку і розвитку. Слухаючи слова схвалення та подяки, завжди хочеться робити більше й краще. Я знаю, що мистецтво, хороша музика можуть змінювати людей на краще, робити їх сприятливішими у духовному сенсі, тому ці чудові вечори мають для нас з чоловіком дійсно велике значення.

Михайло Трохименко, Святошинський приход: Концерти, об'єднані у цикл “У колі друзів”, за час їхнього існування стали для мене великим благословенням. Я люблю музику і знаю, що вона має велику силу. Вірю, що музика—це один з найміцніших каналів, через який євангелія Ісуса Христа і Його Спокута можуть чинити благодатний вплив на наше життя, зцілюючи та надихаючи наші серця, наповнюючи Духом Господа, даючи віру, полегшення та силу рухатися вперед на шляху удосконалення.

Концерти дали можливість кожному бажаному показати свої таланти та результати свого труда. Я вдячний усім організаторам цих концертів і хотів би запросити для участі у них нових виконавців. Якщо

Михайло Трохименко

у вас є чим поділитися—приходьте! Вашими талантами Бог буде творити чудеса. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Мої сестри

Асія Чемезова

Харківський приход, Київський кіл

Я вірю у сестринство. Я дійсно вірю, що, як сестри в Сіоні, ми можемо бути справжніми сестрами й друзями. Коли я стала членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, то відчула, що у мене є не тільки мої старші сестри у моїй сім'ї, але ще й багато сестер у Товаристві допомоги.

Я охристілася разом зі своєю старшою сестрою у березні 1999 року. Ми відчували таку радість, таке захоплення! Але тоді ми навіть і не усвідомлювали, яким в дійсності важливим було наше рішення охриститися і як воно вплине на все наше життя.

Серед найцікавіших для нас церковних подій були щомісячні збори Товариства допомоги. Нам було дуже приємно відчувати теплоту й дружелюбність сестер з нашої філії. Вони спілкувалися з нами, щиро цікавилися нашим життям і були готові допомогти, якщо нам у чомусь

Асія
Чемезова

Мої труднощі і мої благословення

Сестра Вікторія Джоанна
(Балан) Холлінгсхед

31 серпня 2017 року в селі Рідківці, Чернівецької області, Україна, я стояла біля воріт, що вели до обійстя, де 31 грудня 1890 року народився мій батько. Стоячи там, я відчувала, нібито на мене дивляться люди, хоч нікого й не було видно. Мабуть, то була моя сім'я, що була вже по той бік завіси.

Я хочу розповісти вам історію, яка передувала цьому моменту. Мої дід і бабця, Михайло і Катерина (Пресекар) Балан були селянами-орендарями на Буковині, яка тоді входила у склад Австро-Угорської імперії. Німецькою мовою те село називалося Raganze. Сподіваючись знайти собі краще життя, вони відгукнулися на пропозицію переїхати в далеку Канаду.

Сім'я складалася з батька, Михайла, матері, Катерини, синів, Василя (9 років) та Івана (2 з половиною роки). Дочка Домніка померла за 7 років до цього у віці 4 років.

Вони попрощалися з ріднею та друзями; потягом доїхали до Гамбурга, Німеччина; там сіли на судно S.S. Arcadia і плали два тижні до Галіфакса, провінція Нова Шотландія, Канада. Звідти вони поїхали потягом до провінції Альберта. Ще коли вони пливли на кораблі, маленький Іван тяжко захворів і ніяк не міг одужати. Він помер через кілька тижнів після того, як вони прибули на місце.

Ця частина Канади, що на схід від Едмонтона, провінція Альберта, відома як Східний блок, оскільки всі

була потрібна їхня допомога. Усі вони стали для нас хорошими друзями, і ми вчилися від них важливій справі: як по-справжньому любити інших людей.

Коли після нашого приєднання до Церкви пройшов рік, моя сестра вирішила поїхати на місію. Наші сестри у філії допомогли їй підготуватися і зібрати все необхідне. Вони також підтримували мою сестру і під час її служіння на місії, пишучи їй листи і посилаючи подарунки на Різдво. У той період, коли я чекала на повернення з місії своєї сестри, я відчувала, з якою великою добротою і щирою турботою ставляться до мене сестри з Товариства допомоги, для мене вони були схожі на ангелів. Завдяки прикладу своєї сестри я також вирішила поїхати на місію, щоб служити Господу. Саме тоді, коли вона повернулася з місії, я отримала покликання служити на місії. І ті 18 місяців, які я присвятила служінню Богові, були найкращими у моєму житті. На місії у мене були чудові напарниці, і вони стали мені подругами. Ми навчалися одна від одної, ми служили одна одній та всім оточуючим, і я відчувала, з якою великою любов'ю вони ставляться до мене.

Я повернулася з місії, життя продовжувалося, і я постійно відчувала благословення, що приходили завдяки сестринству. Я й далі продовжую відчувати ці чудові благословення.

У вересні 2010 року я вийшла заміж за найкращого у світі чоловіка, і тепер у мене є найкраща у світі свекруха. Вона—чудовий приклад для мене, для інших людей, для членів Церкви, для всіх сестер—для всіх, кому вона служить і хто її знає.

Вона підтримує мене і підказує, коли це потрібно. Я сподіваюся, що зможу набути хоч трохи з того знання, яке має вона, і бути успішною в усьому, чого вона навчила мене.

Вийшовши заміж, я стала жити в Україні й почала відвідувати новий для себе приход. Але я не відчувала жодної різниці—для мене все було так, неначе я була вдома. Сестри з Товариства допомоги були так само уважні й добрі: вони підходили до мене, спілкувалися, їм хотілося, щоб я відчувала себе серед них, як серед своїх друзів. Через деякий час мені призначили нову напарницю для візитного вчителювання. Ми не були знайомі до цього, але у нас було бажання служити і з любов'ю ставитися одна до одної. Уже з нашого першого візиту ми стали подругами. Нам подобалося розмовляти одна з одною, ділитися своїми свідченнями та життєвим досвідом. Ми справді стали близькими подругами. Моя рідна сестра була так далеко, а моя напарниця по візитному вчителюванню завжди була близько. Навіть і тепер, коли ми вже й не напарниці, ми все одно залишаємося найближчими подругами.

Я вірю у сестринство. Через сестринство Небесний Батько дає нам відчути, що Він любить нас. З Писань ми дізнаємося, що Бог дбає про жінок і любить їх. І наслідуючи приклад мудрих жінок з Писань, ми можемо знати, що нам потрібно робити, аби стати такими ж, як вони. Я щиро вірю в ті благословення, що приходять завдяки сестринству. ■

Дідусь та бабуся сестри Холлінгсхед—Михайло і Катерина (Пресекар) Балан були землеробами на орендованій землі в Буковині.

села там були засновані іммігрантами з України. Канаді потрібні були іммігранти, щоб заселити провінції, що були в районі прерій, та обробляти широкі сільськогосподарські угіддя. Вони давали сім'ям землі, щоб ті побудували собі будинки, розчищали поля і зробили землі прерій родючими.

Мій батько (Василь) виріс і одружився з Василюною Пучальською. Вони виховували своїх дітей на власній фермерській садибі біля Уїллінгтона, провінція Альберта. Усього в них було сімнадцятеро дітей: десять дочок і сім синів. Як це не дивно, але тільки один син, Микола, помер у дитинстві.

Я була чотирнадцятою дитиною в сім'ї і була на двадцять один рік молодшою від своєї найстаршої сестри. Я народилася 21 червня 1940 року в лікарні Уїллінгтона, провінція Альберта. Моє дитинство рано закінчилося через трагічну смерть батька і матері, коли мені було всього сім років. У мого батька стався серцевий напад і він помер

через шість тижнів після того, як від раку померла моя мама.

Нас, шістьох молодших дітей, віддали у притулок для сиріт в Едмонтоні. Мою сестру Естер віддали в якусь сім'ю в Едмонтоні.

Якими б не були трагічними ті події для нашої сім'ї, вони відкрили для мене шлях, щоб дізнатися про Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. У притулку для сиріт я і моя сестра Елсі пробули недовго, бо нас забрали в сім'ю у провінцію Південна Альберта. Мене повезли в Кардстон, а її—в Гленвуд, де обоє ми стали жити в сім'ях мормонських піонерів.

Мене виховувала вдова Мей (Урайт) Уїндер; вона була старшою за мене на шістдесят років. Я називала її бабусяю. Вона з великою добротою ставилася до мене і навчила мене всього того, що мені необхідно було знати в житті: як вести домашнє господарство, шити, поратися в городі, грати на піаніно і жити за євангелією.

Я була охрищена незадовго до мого десятого дня народження. Ми з подругою були останніми двома дітьми, яких було охрищено у купілі Кардстонського храму, Альберта. Невдовзі після цього через дорогу від храму було освячено новий центр колу, де була християнська церква.

Мої роки в Кардстоні недовзі закінчилися, бо бабуся Уїндер захворіла і померла; мені тоді було

шістнадцять років. Соціальна служба повернула мене назад у притулок для сиріт в Едмонтоні. Я відчувала себе дуже нещасною. У притулку я була однією з найстарших дітей. Я не могла ходити до церкви. Я втратила зв'язок з усіма своїми знайомими у Кардстоні. Я сумувала за бабусяю. І я весь час плакала.

Через два місяці чорниці з'ясували, де знаходиться каплиця СОД і почали дозволяти мені відвідувати церкву в неділю. Коли я приходила у дім зборів, сиділа у каплиці і тримала в руках збірник гімнів, то відчувала себе дуже добре.

А потім сталося чудо. Сім'я, яка сиділа за мною, впізнала мене. Вони були членами нашого приходу у Кардстоні. Брат Деранц Кегун звернувся до властей з проханням дозволити мені жити в їхній сім'ї і отримав такий дозвіл. Це було чудово—знову повернутися в сім'ю СОД. Я вивчала бухгалтерію у бізнес-коледжі і відвідувала інститут релігії. З часом я стала займатися косметологією, перукарською справою і керувала перукарнею.

Потім я зустріла свого першого чоловіка, і ми одружилися. У нас було п'ятеро дочок. Мені подобалося бути мамою. Я старалася навчати їх усього того, чого навчила мене бабуся Уїндер. Мій перший шлюб закінчився розлученням. Мої доньки вже були самостійні і жили окремо від мене, коли я вийшла заміж за Ральфа Холлінгсхеда, з яким ми тепер служимо місіонерами в Київському Українському храмі.

Це так чудово служити на батьківщині своїх батьків. Євангелія—істинна. Це вона привела до всього хорошого, що є у моєму житті. ■

Справжня краса

Лада Коник

Харківський приход, Київський кіл

За словами Ф. М. Достоєвського, краса врятує світ. Сьогодні тема краси викликає дуже багато дискусій, і, можливо, так було завжди. Я хотіла б зосередитися на тій красі, яка може змінити все,—це та краса, що приходить до кожної людини зі світлом Христа. Саме це світло змінює людину і робить її прекрасною. “Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир” (Ісаїя 52:7)—як я бачу з багатьох прикладів у моєму житті, по-справжньому милосердну людину або людину, що “звіщає про мир”, завжди люблять і цінують усі.

А хіба не вважається, що тільки людей відомих і успішних люблять усі? Я згадала

історію, розказану старійшиною Діте-ром Ф. Ухтдорфом про одну надзви-чайно смиренну подружню пару, в житті якої було дуже багато труднощів. Однак ці люди все одно залишалися вірними послідовниками Христа, яких любив Бог і яких любили люди. Сестра мала пробле-ми зі здоров'ям, але людям подобалося приходити до неї і проводити з нею час, бо вона вислуховувала. Вона пам'ятала, вона турбувалася. Про цю пару можна було б сказати, що вона для цього світу зовсім неважлива. Але у Господа для визначення важливості душі мірило зов-сім інше, ніж у світу. Саме таких людей, як ця пара, можна назвати прекрасними, бо інші люди тягнуться до них.

Важливо сказати, що краса стосується не лише внутрішнього світу людини, але і її зовнішності. Я вважаю, що справжній послідовник Христа має ставитися до

Лада Коник

свого тіла як до храму Бога. Справжній послідовник Христа ніколи не буде недбало ставитися до свого зовнішнього вигляду й поведінки. А. П. Чехов сказав, що в людині все має бути прекрасним: і лице, і одяг, і душа, і думки.

Краса людини може виявлятися не тільки в її прекрасній зовнішності, бо кож-на людина прекрасна по-своєму. І я пере-конана, що кожна людина має старанно набувати внутрішньої краси, яка прихо-дить від глибокого усвідомлення себе дитиною Бога. Таке усвідомлення людей і буде допомагати рятувати цей світ. ■

Я знаю шлях до Небесного Батька

Валентина Пупенко

Київський Український кіл, приход м. Біла Церква

До приходу у Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів я вже була віруючою людиною. Вісім років я щонеділі ходила у православну церкву і читала багато християн-ської літератури. Завдяки молитві і щирому покаяттю моє життя стало краще і у ньому було багато чудес, дарованих Господом. Однак мені хотілося більше самій змінитися на краще, а також позитивних змін у сім'ї. Я почала молитися, щоб Господь допоміг мені знайти істину Церкву. Але слухаючи по телеві-зору проповіді священників різних конфесій, читаючи різноманітну літературу, у мене жодного разу

не з'явилося бажання відвідати одну з цих церков.

Через рік моїх пошуків у двері нашої квартири подзвонили. Від-крив мій син і сказав, що прийшли якісь місіонери. Коли я побачила їхні світлі обличчя, то відчула, що маю запросити їх увійти. Тоді вони роз-повіли трохи про Книгу Мормона і запитали, чи вона зацікавила мене і чи хотіла б я її повністю прочитати. Я погодилася, але, почавши це робити, зрозуміла, що вона не відкривається мені, як Священне Писання.

Місіонери наполегливо допомагали мені зрозуміти духовні одкровення цієї книги. І ще мене дуже надихала

їхня впевненість в істинності Церкви. Вони часто дзвонили і запрошували на свої уроки, розповідали про план спасіння і багато такого, про що я не знала. Від них я дізналася, що у Церкві є пророк і Дванадцять апо-столів, але не могла повірити у це.

Одного разу Київ відвідали апостол Рассел М. Нельсон і про-рок Гордон Б. Хінклі. Почувши їхні виступи, я отримала свідчення, що у цій Церкві дійсно є пророк і апостол. Я зрозуміла, що ця Церква—істинна, і вирішила охреститися. Але моя сім'я була проти. Мій чоловік заявив категорично: “Ти повинна зробити вибір—або я, або ця Церква”.

Я вирішила молитися, і Господь відповів мені: “Не бійся, Я з тобою”. Це давало мені сил, і я продовжу-вала ходити у приход. За той час я пройшла через багато сімейних

труднощів, але я знала головне— Господь завжди зі мною, Він чує мої молитви, і Він ніколи мене не залишить без Своєї допомоги. Я вірила, що Він зможе змінити серце будь-кого.

Прошло два роки, і я знову почала говорити про хрищення, але мій чоловік знову не дав згоду. Моя мама теж його підтримувала. На той час ми з чоловіком прожили вже багато років, і мені не хотілося руйнувати сім'ю. Тоді я подумала про храм, мені здавалося, що він був моєю останньою надією. У цей час члени нашого приходу збиралися відвідати Фрайберзький храм, і я попросила, щоб вони помолилися у храмі за моїх рідних і за мене.

Після їхнього повернення я боялася говорити з моїм чоловіком і мамою про хрищення знову, боялася, що, якщо цього разу нічого не вийде, то я втрачу віру. Але цього не сталося! У нашому приході були чудові сестри-місіонерки, і вони порадили мені свідчити моїй мамі про Церкву. З натхненням я поїхала до неї і несподівано для себе почала розповідати їй про храм. На мій подив її це так сильно вразило, що вона заплакала і сказала мені: “Я бачу, як ти хочеш бути у цій Церкві. Я більше не буду тобі перешкоджати”. Я довго йшла до цього щасливого моменту, молилася, постилася і тому була здивована, як Господь просто вирішив мою долю.

24 липня 2004 року я увійшла у води хрищення, і ось вже багато років я ніколи не пошкодувала, що я стала членом цієї прекрасної Церкви. Моє життя кардинально змінилося. Багато часу я присвятила тому, що збирала інформацію про

Валентина Пупенко разом з донькою та онучкою

своїх рідних, які померли, щоб зробити за них обряди у храмі. У грудні 2005 року я вперше поїхала до храму. Це було незабутньо. Повернувшись, я продовжувала пошук інформації про своїх померлих рідних і почала більше спілкуватися з моїми живими родичами.

Я постійно молилася, щоб вся моя сім'я могла бути у Церкві і відвідати храм. Щопонеділка я проводила сімейні вечори. Через три роки, після однієї з поїздок до храму, до нас прийшли місіонерки і сказали, що їх запросив мій чоловік. Вони почали проводити з ним уроки, і через декілька місяців він охристився.

Через півроку після свого хрищення мій чоловік захворів, і у нього виявили хворобу Альцгеймера. Для мене це був шок і почалася депресія, але я впоралася—допомогла молитва. Однак хвороба продовжувала прогресувати, і я зрозуміла, що не потрібно зосереджуватися на випробуваннях і почала думати, які благословення я маю у цій ситуації. Мені допомагали мої діти, мама, брат і, завдяки нашим зусиллям, сім'я стала міцнішою. Хвороба відкрила мені найкращі якості мого чоловіка, його любов, доброту. Щодня ми разом з ним читали Священні Писання, поки він міг читати, потім читала тільки я, а він слухав.

Я дуже хотіла запечатати наш шлюб з чоловіком у храмі. Відповідаючи на мої молитви, Господь сказав мені, що це можливо. Коли у черговий раз я поїхала на співбесіду до президента місії для отримання храмової рекомендації, я розповіла йому про хворобу чоловіка. Він поцікавився, скільки часу ми прожили разом. Я відповіла, що тридцять років. І президент сказав, що я зможу виконати свою мрію. Це відбулося у березні 2011 року. Чоловік любив бути у храмі. Ми їздили туди кожного місяця, поки дозволяло його здоров'я. Я дуже вдячна братам і сестрам, які допомагали нам у храмі. Без їхньої допомоги мені було б дуже важко.

У травні 2013 року мій чоловік помер. У першу неділю після його смерті я запросила своїх дітей прийти на причасні збори у наш приход. Після цього наша донька Ірина почала ходити у приход щонеділі. Моя онучка Софійка також почала ходити зі мною до церкви на причасні збори. Син підтримує нас, але поки ще не приходить до церкви. Через три місяці після смерті мого чоловіка моя донька охристилася, і зараз вона—активний член Церкви. У жовтні 2017 року моїй онучці виповнилося 8 років, і вона також охристилася. Вона дуже чекала цього. Це велика радість, коли сім'я разом зі мною у Церкві. Чоловік моєї доньки, хоча поки не член Церкви, але щонеділі відвідує недільні збори.

Я дуже вдячна Небесному Батькові за місіонерів, за Книгу Мормона, яка змінила моє життя, за істинну Церкву, за повноту евангелії та за цей шлях, яким я можу прийти до Небесного Батька. ■